

Küçük Vaşak'ın Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Vaşak'ın Arkadaşı

Aysel Banu YAVUZAL

Uzun amların rüzgâra sırlar fısıldadığı ormanın kalbinde küçük bir vaşak yavrusu yaşırdı. Tüyleri koyu benekli, sarımsı altın rengindeydi ve kulak püskülleri her seste kıpırdardı. Minik kar taneleriyle örölmüş yosun yeşili bir atkı takardı. Ayaz bir sabah, keşfe çıktı; kocaman kehribar gözleri merakla faltaşı gibi açılmıştı. Kar binlerce elmas gibi parlıyor, hava am ve kırağı kokuyordu.

Vaşak yavrusu kıvrıla kıvrıla giden bir patikada tırıs tırıs yürüdü; geniş, tüylü patileri karda yumuşak izler bırakıyordu. Ormanın kışın nasıl değiştiğini severdi: sessiz, sakın ve gizli hazinelerle dolu. Birden gözüne bir ışık parıltısı ilişti. Kırağılı bir çalının arkasında beyaz, ışıltılı bir şey kıpırdadı. Yavrunun kalbi hızla çarptı. Meraklı ama temkinli bir şekilde yaklaştı. Bu ne olabilirdi?

Bir kar tavşanı çıkageldi; tüyleri beyazdı ve kırağıyla ısıll ısıldı. Buz mavisi uçlu uzun kulakları dimdik duruyordu ve boynundaki soluk mavi kurdeleye bağlı minik gümüş bir çingirak şingirdiyordu. Sırtında belli belirsiz kar tanesi desenleri parlıyordu. Tavşanın parlak mavi gözleri vaşağın kehribar gözleriyle buluştu. Bir an öylece bakiştılar. Sonra tavşan hafifçe, nazikçe eğildi. 'Merhaba,' dedi yumuşak bir sesle. 'Ben Kar Tanesi.'

Vaşak yavrusu gözlerini kırıştırdı. 'Ben Vaşak,' dedi, sesi biraz utangaçtı. Bu büyülü yaratıktan emin değildi. Dost muydu, düşman mı? Kar Tanesi gülümsedi ve çingirak şingırdadı. 'Korkma,' dedi. 'Bu ormanları iyi bilirim. Özel bir şey görmek ister misin?' Vaşak duraksadı, sonra başını salladı. Merakı endişesinden güçlüydü. Birlikte ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladılar.

Kar Tanesi, Vaşak'ı cam gibi parıldayan bir buz duvarına götürdü. 'Burası donmuş labirent,' dedi. 'Sürprizlerle doludur, ama ancak nasıl bakacağını bilersen.' Vaşak'ın gözleri kocaman açıldı. Labirent sağa sola uzanıyor, patikaları bir kurdele gibi kıvrılıyordu. 'Buradan nasıl geçeceğiz?' diye sordu. Kar Tanesi ileri doğru sıçrarken çingırağı şingırdadı. 'Dinleyerek ve birlikte çalışarak,' dedi. 'Deneyelim mi?'

Labirente girdiler ve buz duvarlar yukarılarında yükseldi. Her dönemeçte tuhaf ve harika şeyler vardı: minik fenerler gibi parlayan bir meyve çalısı, yumuşak bir ezgi söyleyen bir kar parçası ve yanlarından geçerken açılan kırağı çiçekleri. Vaşak ileri atılmak istedi ama Kar Tanesi, 'Dur. Dinle,' dedi. Durdu ve hafif bir uğultu duydu. 'Bu taraftan,' diye fısıldadı ve sesi izlediler.

Uğultu onları patikanın çatallandığı yere götürdü. Bir yol karanlık ve dardı; diğeri aydınlık ve genişti. Vaşak aydınlık yolu seçmek istedi ama Kar Tanesi başını salladı. 'Labirent oyun oynar,' dedi. 'Aydınlık yol daireler çizdirir. Karanlık yol labirentin kalbine götürür.' Vaşak kaşlarını çattı. 'Nereden biliyorsun?' diye sordu. Kar Tanesi sırtındaki kar tanesi desenlerini işaret etti. 'Büyünün yakınındayken parlar,' dedi.

Vaşak emin değildi. Parlak şeyleri severdi ve karanlık yol korkutucu görünüyordu. Ama Kar Tanesi'nin mavi gözleri sevecen ve bilgeydi. 'Bana güven,' dedi. 'Birlikte gideceğiz.' Vaşak derin bir nefes aldı. 'Tamam,' dedi. 'Birlikte.' Karanlık yola adım attılar ve etraflarındaki duvarlar gizli kırağı yıldızlarıyla parıldadı. Vaşak'ın atkısı onu sıcak tutuyordu ve Kar Tanesi'nin çingırağı dostça bir şarkı gibi usulca şingirdiyordu.

Yürürken Vaşak sabırsızlandı. Patika kıvrılıp duruyordu ve nereye gittiğini göremiyordu. 'Vardık mı?' diye üçüncü kez sordu. Kar Tanesi buz şingirtisi gibi bir kahkaha attı. 'Sabır, küçük vaşak,' dedi. 'Labirent bekleyenleri ödüllendirir.' Duvarlardaki kırağı desenlerini nasıl okuyacağını gösterdi: yolu gösteren kıvrımlar. Vaşak sabırlı olmaya çalıştı ve yavaş yavaş etrafındaki küçük harikaları fark etmeye başladı.

Cam kadar düz buzla kaplı donmuş bir gölete geldiler. Vaşak üstüne basmayı denedi ama patileri kaydı. Kar Tanesi kıkırdadı. 'Beni izle,' dedi ve buzun üzerinde dans ederek geçti, çingırağı neşeyle çınlıyordu. Vaşak onun zarif hareketlerini izledi, sonra yeniden denedi. Sallandı, sonra dengede durdu. 'Yapıyorum!' diye haykırdı. Kar Tanesi alkışladı. 'Görüyor musun? Birbirimizden öğrenebiliriz.' Vaşak kendini gururlu ve mutlu hissetti.

Tam o sırada labirent yer deęiřtirdi. Buz duvarlar inleyip hareket etti ve yollarını kapattı. Vařak'ın kalbi hızla çarptı. 'Ne yapacaęız?' diye fısıldadı. Kar Tanesi sakin kaldı. 'Dinleyeceęiz,' dedi. 'Labirentin bir sesi var.' Hareketsiz durdular ve Vařak soldan gelen alçak bir uğultu duydu. 'O taraftan!' dedi. Kar Tanesi başını salladı. 'Öğreniyorsun,' dedi. Uğultuyu izlediler ve duvarlar geçmelerine izin vermek için açıldı.

Öbür tarafta, her renkte parıldayan kar taneleriyle dolu bir açıklık buldular. 'Burası labirentin kalbi,' dedi Kar Tanesi. 'Büyü burada güçlüdür.' Vaşak hayranlıkla etrafına bakındı. 'Çok güzel,' diye fısıldadı. Kar Tanesi gülümsedi. 'Büyü sadece labirentte değil,' dedi. 'Arkadaşlıkta da var. Dinleyip birbirimize yardım ettiğimizde kendi büyümüzü yaratırız.' Vaşak başını salladı, anlamıştı.

Vaşak, nasıl acele etmek ve kolay yolu seçmek istediğini düşündü. 'Seni dinlediğim için memnunum,' dedi. 'Ve bana sabır gösterdiğin için de memnunum.' Kar Tanesi'nin çingırağı şingırdadı. 'Arkadaşlar böyle yapar,' dedi. 'Birbirlerini anlarlar.' Parıldayan açıklıkta birlikte oturdular ve kar soğuk olsa da Vaşak içinin ısındığını hissetti. Gerçek bir arkadaş bulduğunu biliyordu.

Güneş batmaya başlayıp gökyüzünü pembe ve altın rengine boyarken Kar Tanesi, Vaşak'ı labirentten çıkardı. Patika artık kolaydı, sanki labirentin kendisi veda ediyordu. 'Seni tekrar göreceğim miyim?' diye sordu Vaşak. Kar Tanesi çingırağına dokundu. 'Bana ne zaman ihtiyacın olursa, sadece çingırağı dinle,' dedi. 'Ve unutma, arkadaşlık anlayışla büyür.' Vaşak ona usulca sarıldı, benekli tüyleri onun parıldayan beyazına değdi. 'Teşekkür ederim, Kar Tanesi,' dedi.

Vaşak ormanın içinden eve yürüdü, yeşil atkısı boynuna sıkıca sarılmıştı. Geniş patilerinin altında kar çıkırdıyor ve yıldızlar parıldamaya başlıyordu. Donmuş labirenti ve tüm sürprizlerini düşündü. Kar Tanesi'ni ve sabırlı ve nazık olduğu için ne kadar memnun olduğunu düşündü. O günden sonra, arkadaşlığın en güzel büyü olduğunu bildi.

Sıcacık yuvasına dönen Vaşak kıvrılıp rüzgârı dinledi. Uzaklarda, minik bir gümüş çingirak gibi hafif bir şingirtı duydu. Gülümsedi ve gözlerini kapadı. Rüyasında o ve Kar Tanesi donmuş labirentte dans ediyorlardı, arkadaşlıkları kış yıldızları kadar parlak parlıyordu. Ve orman, her zaman yaptığı gibi, sırlarını rüzgâra fısıldadı.